

Tervetuloa peruskoulun arkeen!

Lähetänyt Maria Saarivuo
15.11.2008
Viimeksi päivitetty 15.11.2008

Hesarissa oli eilen (15.11.) parikin mielenkiintoista pikku-uutista koulumaailmasta. Joka viides opettaja vaihtaa alaa muutaman vuoden kuluttua valmistumisestaan. Syynä ovat matala palkkataso, loppuunpalaminen ja turhautuminen. Vanhemmat ovat vaativia, tavallisissa luokissa on paljon erityisoppilaita eikä omaan työhön voi vaikuttaa riittävästi ohjeiden tullessa ylhäältäpäin (sivu A5).

Toisen uutisen mukaan Espoossa on harkittu kieltoa palkata opettajalle sijaista lyhyen sairausloman ajaksi, mutta toistaiseksi järjestelyyn ei ryhdytä. Sivistystoimenjohtaja Aulis Pitkälä päätti asiasta eilen, ja esimerkiksi opetuslautakunnan puheenjohtaja Sanna Lauslahti kommentoi ehdotusta "idioottimaiseksi", mitä se eittämättä onkin (sivu A15).

Näyttäkää minulle yksikin luokka, jossa säilyy työrauha ilman opettajaa! Vaikkapa pienessä valinnaisen kielen opiskelijoiden ryhmässä näin voi toki hyvinkin olla, mutta esimerkiksi minä joudun kyllä harkitsemaan kahteen kertaan, lähdenkö kopioimaan oppimateriaalia kesken tunnin jättäen näin 28 kuudesluokkalaistani muutamaksi minuutiksi keskenään vai voinko sittenkin suorittaa kopioinnin välitunnilla. En kuuna päivänä jättäisi oppilaitani keskenään oppitunnin ajaksi. Jo oman opettajan poissaolo j korvaaminen sijaisella saa poikkeuksetta aikaan hässäkkää, jota selvittelään seuraavina päivinä, enkä usko tilanteen omassa luokassani olevan sittenkään ainutlaatuinen.

Virkamiehet tuntuvat joskus vieraantuneen tavallisten kansalaisten arjesta, mikä varmasti koskee useita poliitikkojakin. Ajattelen ja uskon silti niin, että on todella oikeasti merkitystä sillä, keitä me valitsemme päättämään yhteisistä asioistamme.

Mitä taas nuorten opettajien alan vaihtamiseen tulee, tunnistan itse varsin hyvin turhautumisen vähäiseen omaan työhön vaikuttamiseen. Eräs ystäväni oli sijaisena erityiskoulussa ja kertoi, kuinka jonakin päivänä saatettiin olla tyytyväisiä siihen, että kaverit ylipäänsä olivat saapuneet kouluun, ja toisena päivänä, ettei kukaan ollut käynyt toiseen käsiksi. Kun hommat taas kolmantena päivänä sujuivat hienosti, voitiin lopetella aikaisemmin tai palkita koko porukka pullakahveilla. Neljäntenä päivänä taistutettiin iltaan asti selvittelemässä yhden oppilaan kanssa kahakoita ja toisen kanssa kertotauluja.

Eryityskoulut ovat oma maailmansa osittain omine sääntöineen ja tavoitteineen ja harvoin niiden ilmapiirissä tai käytännöissä on kadehdittavaa. Jokin kaipuu asioiden toisenlaiseen arvottamiseen ja järjestämiseen minussa kuitenkin heräsi kuunnellessani näitä tarinoita. Jospa tavallisessa koulussakin voitaisiin edes hiukan nykyistä useammin joustaa lukujärjestyksestä sekä oppilaiden että opettajan tarpeiden mukaan, tehdä enemmän yhteistyötä luokkien välillä ja vahvistaa näin koulun me-henkeä sekä yksinkertaisesti luottaa ammattitaitoiisiin ja lähes poikkeuksetta varsin luterilaisen työmoraalin omaaviin opettajiin oman työnsä organisoimisessa!